

Arrest

nr. 271 403 van 19 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 december 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren en geeft hij de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2020 werd ingediend door :

*M., A. (R.R.: X)
nationaliteit: Marokko
geboren te Dar Ould Zidouh op X
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Volgens eigen verklaringen zou betrokkene in 2006 naar België gekomen zijn. Op 09.12.2009 diende betrokkene een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis in. Aangezien betrokkene zich in deze aanvraag beriep op de vernietigde instructies van 19.07.2009, punt 2.8B, werden er op 21.12.2010 brieven naar de Gewesten verstuurd. Op 23.03.2011 weigerde het Waals Gewest aan betrokkene een arbeidskaart B, waardoor de aanvraag art. 9bis op 15.09.2011 ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 07.10.2011. Ook werd er op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend. Uit het administratief dossier blijkt nergens, in tegenstelling tot wat de advocaat van betrokkene beweert, dat betrokkene ooit in het bezit is geweest van een arbeidskaart B. Op 02.02.2012 diende betrokkene een tweede aanvraag art. 9bis in. Deze aanvraag werd op 20.08.2012 onontvankelijk bevonden, hem betekend op 19.10.2013. Een derde aanvraag art. 9bis werd op 17.05.2016 ingediend en op 24.06.2016 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 29.06.2016 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat werd verworpen. Tevens werd er tesamen met de beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, eveneens aan betrokkene betekend op 29.06.2016. Op 14.04.2017 betekende betrokkene opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten evenals een inreisverbod voor 3 jaar. Het beroep dat betrokkene indiende tegen dit inreisverbod werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 26.07.2017. Op 12.05.2017 diende betrokkene voor de eerste maal een verzoek internationale bescherming (VIB) in. Op 09.06.2017 weigerde het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor zijn verzoek internationale bescherming met deze beslissing werd afgesloten. Op 04.08.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9 bis in, op 28.09.2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene van 2006 tot 12.05.2017 illegaal in België verbleef. Ook na het afsluiten van zijn verzoek internationale bescherming, die amper iets minder dan 1 maand duurde, weigerde betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef hij opnieuw illegaal in België. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft betekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond.

Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven

aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 1 maand – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Echter, wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Wat betreft de bewering dat ook de sociale en zakelijke relaties opgebouwd in België onder art. 8 EVRM ressorteren, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale en zakelijke banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de sociale en zakelijk relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale en zakelijke relaties, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat hij in Marokko nagenoeg niets of niemand meer heeft. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Marokko en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Bovendien verklaarde hij bij het interview in het kader van zijn Verzoek voor Internationale Bescherming dat zijn moeder, 3 broers en een zus nog in Marokko verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Marokko zouden verblijven, noch dat hij niet bij deze familieleden (tijdelijk) kan verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Daarnaast haalt betrokkene aan dat hij wegens de huidige coronacrisis en de reisbeperkingen die werden opgelegd hij zich onmogelijk naar Marokko kan begeven. Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen tot gevolg heeft voor het reizen, toont verzoeker niet aan dat hij als Marokkaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Marokko terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2006 in België zou verblijven en goed geïntegreerd zou zijn, dat betrokkene ten zeerste werkwilleg is en dat hij bereid zou zijn om het even welke job te aanvaarden, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij bijgevolg Frans spreekt, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en verschillende getuigenverklaringen voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en deze is als volgt gemotiveerd:

“De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: M., A.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Dar Ould Zidouh
nationaliteit: Marokko*

bij DVZ eveneens gekend als: M., A.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum."*

2. Ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat de aangevoerde middelen enkel gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing. Er wordt geen kritiek of middel aangevoerd met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep is dan ook niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de redelijke termijn.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"2.1. Dat verweerder in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat verzoeker zich wil beroepen op zijn langdurig verblijf in België, zijn werkwilgheid zijn lokale en duurzame verankering, zijn talenkennis en zijn grote vrienden-en kennissenkring, doch dat deze elementen zouden behoren tot de gegrondheid en niet in deze fase van de procedure kunnen worden behandeld .

Dat, overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991, bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

" Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende".

Dat in casu de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te worden.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker reeds langdurig in België verblijft, er ingeburgerd is, Frans en Nederlands spreekt, werkwilg is, over een grote vrienden- en kenniskring beschikt, ...

Verweerder laat na te motiveren waarom deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht als buitengewone omstandigheden.

2.2. Dat aan verzoeker, na ongeveer 15 jaar gedoogd verblijf in België, door verweerder een onontvankelijkheidsbeslissing wordt betekend, evenals een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat verzoeker op 19.08.2020 een aanvraag conform artikel 9bis Vw. heeft ingediend en er pas een definitieve beslissing inzake werd genomen in december 2021. Dat verweerder dus anderhalf jaar heeft gewacht alvorens een beslissing aangaande zijn verzoek tot machtiging tot verblijf te nemen, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van verzoekers aanvraag dan ook niet werd gerespecteerd.

Dat door een dergelijk dralen verzoeker zich in tussen tijd verder in de Belgische samenleving integreerde, vaststelling waar verweerder niet aan voorbij kan, gelet op de voorgelegde stukken. Verzoeker had er wel degelijk belang bij dat binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen, teneinde te vermijden dat hij verder hoop koesterde om zijn verblijf geregulariseerd te zien.

De schending van de redelijke termijn leidde er dan ook toe dat verzoeker verder in de samenleving kon integreren, zodat bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid inzake artikel 9bis Vw., verweerder hiermee rekening diende te houden.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd³.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker sinds 2004 in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat zijn aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt, dat verzoeker de Nederlandse taal spreekt en werkwillig is, dat verzoekers goed aanvaard is en voetbalt, kortom dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoeker werden aangehaald om aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden en om zijn verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat deze elementen tot de gegrondheid behoren niet in deze fase niet worden behandeld.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij motiveert in de eerste bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, expliciet waarom zij van oordeel is dat de elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Zij motiveert immers als volgt:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2006 in België zou verblijven en goed geïntegreerd zou zijn, dat betrokkene ten zeerste werkwilbig is en dat hij bereid zou zijn om het even welke job te aanvaarden, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij bijgevolg Frans spreekt, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en verschillende getuigenverklaringen voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad merkt daarnaast op dat de verzoekende partij zelf aanhaalt dat zij zich al sinds 2004 in het Rijk bevindt. De verzoekende partij betwist verder niet dat zij reeds op 9 december 2009 haar eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, en dat de eerste bestreden beslissing een antwoord is op haar vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Alle aanvragen die de verzoekende partij indiende sinds haar komst naar België, haar asielaanvraag inclusief, werden afgewezen. Bovendien betwist de verzoekende partij ook niet dat zij in al die tijd verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, die zij niet uitvoerde. Het is dus aan het gedrag van de verzoekende partij zelf te wijten dat zij zich zo lang op het Belgische grondgebied bevindt en dus niet aan het ‘gedogen’ van het bestuur zoals de verzoekende partij tracht voor te houden. Aangezien het aan de verzoekende partij zelf te wijten is dat zij sinds 2004, en dus intussen al ongeveer 18 jaar, op het grondgebied verblijft, kan de verzoekende partij niet dienstig aanvoeren dat de behandelingsduur van meer dan één jaar van haar huidige aanvraag er voor zou gezorgd hebben dat zij zich verder integreerde in het Rijk, en om die reden de redelijke termijn zou overschreden zijn. De verzoekende partij toont overigens niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van de schending van de redelijke termijn. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijn vereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De Raad ziet ook niet in waarom het uitblijven van een beslissing bij de verzoekende partij het gerechtvaardigde vertrouwen zou hebben gewekt dat haar aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard. Voorts is het niet omdat de verwerende partij er een jaar en vier maanden over doet om de aanvraag te behandelen dat de integratie niet langer een element zou zijn dat behoort tot de gegrondheid van de aanvraag. Minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Bovendien acht de Raad een behandelingstermijn van meer dan één jaar op zich niet onredelijk lang.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“2.1

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dat verzoeker hier inmiddels sedert 2006 verblijft, binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker de Nederlandse en de Franse taal machtig is, geïntegreerd is, onmiddellijk aan de slag kan,...

Dat de sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder de in art. 8 EVRM bedoelde privé-leven.

Als gevolg van de verzoekers betekende beslissingen wordt het privé-leven van verzoeker hem volledig afgenomen, nu hij de facto verplicht wordt om terug naar Marokko te gaan.

Deze beslissingen worden als een inmenging van enig openbaar gezag op de in het art. 8, §1 EVRM gewaarborgde rechten beschouwd, zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Opdat de inmenging gerechtvaardigd zou zijn dient de ernst van de overheidsmaatregel in verhouding te zijn met het doel ervan.

De belangen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en/of veiligheid, en anderzijds het recht op een privé-leven, dienen telkens te worden afgewogen.

Verweerder dient dus een groter voordeel te hebben bij de bestreden beslissingen, dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2.2

Dat de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd noch proportioneel zijn. De beslissingen hebben immers enkel tot gevolg dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven geschonden wordt, nu hij zijn hier opgebouwde leven, met een volledig materieel en sociaal draagvlak, volledig zou moeten opgeven.

Verzoeker heeft op dit moment immers geen banden meer met Marokko.

Verweerder heeft bovendien geen enkel voordeel bij het nemen van dergelijke beslissingen, des te meer nu verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Dat er in casu sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht iuncto artikel 8 EVRM nu verweerder heeft nagelaten, in het licht van een afweging van het belang van het individu en het gezin, om degelijk na te gaan of het feit dat verzoeker in België een privé-leven beschikt, er langdurig verblijft en geïntegreerd is, een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om zijn bestaande privé-en gezinsleven in het land van herkomst, verder te zetten.

Het staat vast dat verzoeker door zijn jarenlang verblijf en integratie in België een privé-leven heeft opgebouwd. Verzoeker heeft dit door zijn bewijsstukken voldoende aangetoond.

In casu is er door verweerder geen correcte en concrete billijke afweging gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van verzoeker enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets).

Dat er derhalve sprake is van schending van art. 8 E.V.R.M., de motiverings- en de zorgvuldigheidplicht en van het proportionaliteitsbeginsel"

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing duidelijke motieven bevat over het beweerde privéleven van de verzoekende partij in België, namelijk:

“Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Echter, wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Wat betreft de bewering dat ook de sociale en zakelijke relaties opgebouwd in België onder art. 8 EVRM ressorteren, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale en zakelijke banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de sociale en zakelijke relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale en zakelijke relaties, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.”

De verzoekende partij betwist in het geheel niet *“dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale en zakelijke banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land*

van herkomst geen breuk van de sociale en zakelijk relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale en zakelijke relaties, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt". Deze motieven blijven dan ook overeind.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch

noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu voert de verzoekende partij aan dat zij een privéleven heeft ontwikkeld in België. Zij verduidelijkt haar bewering door te stellen dat zij al sinds 2006 in België verblijft; dat zij volledig geïntegreerd is; dat zij zowel de Nederlandse als de Franse taal machtig is en dat zij onmiddellijk aan de slag kan.

Dienaangaande stelt de verwerende partij in eerste instantie dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar sociale en zakelijke relaties zodanig hecht zijn dat er enige vorm van afhankelijkheid zou zijn, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Aldus geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij over een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschikt.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Er moet worden nagegaan of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, met name omdat de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen.

De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is niet voldoende om een schending van privéleven aan te nemen. Gewone sociale relaties geven geen aanleiding tot een positieve verplichting.

Zo oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk is, noch maakt zij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU